

Χολαί,

ἀλλ᾽ ἐπὶ σποδῷ

μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο
κάτυψε κάνεπτεις, καὶ μετάρσιοι
χολαὶ διεπείροντο,

Ἀντιγ. 1007.

Ο Νεοπτόλεμος λέγει πρὸς τὸν Φιλοκτήτην,
ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν. Φ. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.

Φιλοκτ. 1403.

τήγδε τὸ ἔμπυον βάσιν

Αὔτ. 1378.

Ἐνθα τὸ βάσις = τὰ νῶτα, οἱ γλουτοί, ὁ πρωκτός.

Ωσαύτως ἀπαντώσι καὶ οἱ ἐπόμενοι συνήθεις ὅροι ἐν τῇ ὄμιλᾳ, ὡν τὰς παραπομπὰς συντομίας χάριν παραλείπομεν, κόμη, θρίξ, δόφον, βλέφαρο, οὖς, παρειά, φίς, παλάμη, βραχίονες, γούνατα, υπροί, κλπ. κλπ. πτῶμα, κττ.

Ἀκριβείας χάριν παραθέτω ἐνταῦθα τὰ ὑπὸ τοῦ ποιτοῦ εἰς τὸ αἷμα ὡσαύτως λίαν προσθύμως ἀποδιδόμενα ἐπίθετα. οὐκὶ μόνον πρὸς ἀπλοῦν κόδμον, πτοι ὡς κοδμοτικὰ ἐπίθετα, ὡς τοῖς ποιταῖς εἰθισται, ἀλλ' ἐλέγχοντα γνῶσιν τοῦ ποιοῦ, κινήσεως ἢ στάσεως, ιδιοτήτων αὐτοῦ κλπ. Εἰσὶ δὲ τάδε:

αἷμα μεταλλαγὴ θὲν

ἔκ τε φοινίκας

πληγῆς μελανθήν αἷμα

Αἴας, 918.

ἄκρατον

τούμπὸν ἐκπίνουστος ἀεὶ

ψυχῆς ἄκρατον αἷμα,

Ἡλέκτρο. 785.

νεακόδυντον = (νεόθηκτος)

νεακόνητον αἷμα, χειροῖν ἔχων.

Αὔτ. 1395.

παλιρροτονπαλιρρυτον γάρ αἷμα ὑπεξαιροῦσι τῶν
κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες.

Αὔτ. 1420.

χειμάζον

ὡς τόδι αἷμα χειμάζον πόλιν.

Οἰδ. Τύραν. 101.

ἔμφυτον, ἄλαστον

πατρὸς ἔμφυτον

ἄλαστον αἷμα δυσμόροιν στενάζειν,

Οἰδ. ἐπὶ Κολωνῷ, 1671.

ἀνδροφθόρον

ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἷματος λίπος.

Ἀντιγ. 1022.

ἀμφίθρεπτον = τὸ πανταχόθεν χυνόμενον πυγνύμε-

νον αἷμα.

ἐὰν γάρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν

σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν,

Τραχ. 572.

χλωρόν,

ἔκ δὲ χλωρὸν αἷμα μου

πέπωκεν τῇδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
τὸ πᾶν,

Αὔτ. 1055.

φοίνιον = (έρυθρὸν) **κκκτον** = (ἀναβλύζον).στάζει γάρ αὖ μοι φοίνιον τόδι ἐκ βυθοῦ
κηκίον αἷμα, καὶ τι προσδοκῶν νέον.

Φιλοκτ. 783.

δυσδέριστον = ἄζηλον, δύσμιαχον, Σημαίνει σύναμο τὸν
φόνον καὶ τὸν δῆμαρην.
τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἀρης.

Ἡλέκτρο. 1385.

ἔρεμνὸν = (μέλαν, σκοτεινόν).ἐν δὲ ἐλίκεστι βουσὶ καὶ κλυτοῖς πετῶν αἱ πολίσις
ἔρεμνὸν αἷμα ἔδευσα.

Αἴας, 374.

(Ακολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΗΜΑΘΙΑΣ.

Ἡ Ήμαθία, πόλις ἀρχαὶ τῆς Μακεδονίας ταύτωνυμος τῇ ξώρᾳ Ήμαθίᾳ, ἀναγράφεται ὑπὸ τοῦ Στράβωνος¹, ϕ φαίνεται ἐπόμενος καὶ Στέφανος ὁ Βιζαντῖος² ὅστις ἀποδέχεται ὑπὸ τὸ αὐτὸν ονοματοπέδων πόλιν καὶ χώραν. Ἐκεῖτο δὲ ἡ πόλις Ήμαθία κατὰ τὸν ἐπιτομέα Στράβωνος πρὸς τὴν θαλάσσην· τῆς ἐκφράσεως ὅμως ταύτης ἀστίστου λιανούσης, ἀδύνατον νονθῆναι ποῦ ἀκριβῶς τῆς παρὰ θάλασσαν χώρας πᾶν πόλις αὕτη.

Τὸν δὲ μεταγενεστέρων συγγραφέων Ζωναράς³ διασώζει τὸν εἶδον, ὅτι ἡ πόλις Θεσσαλονίκη τὸ πάλαι Ήμαθία ἐκαλεῖτο· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς μαρτυρίας βασιζόμενος ὁ Αβέλ⁴, ἀποδέχεται τὸν Θεσσαλονίκην οὐδαν τὴν ἀρχαίαν πόλιν Ήμαθίαν. Ὁ ἐπιτομέας ὅμως τοῦ Στράβωνος⁵ ἀναφέρει τὴν πόλιν Θεσσαλονίκην πρότερον Θέρμην καὶ διαδυμένην διότι προκύπτει ἐντεῦθεν ἀπορία διασείσθα τὸ κύρος τῆς εἰδήσεως τοῦ Ζωναρᾶ. Ἡ δὲ πόλις Ήμαθία σχοινύθα πάντως τὸ ξαυτῆς ὅνομα ἀπὸ τῆς χώρας, ἀδύνατον νονθῆναι ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς την χώρας Ήμαθίας κειμένη καὶ πιθανῶς ἐκείτο ἐν τῇ παρὰ τὰς ἐκβολὰς Ἀλιάκμονος μετὰ Λυδίου παραλίᾳ, τούτεστι πολλῷ μεσημβρινώτερον τῆς νῦν πόλεως Θεσσαλονίκης.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

1) VII. ἀπ. 11. «Ἡν δὲ καὶ πόλις Ήμαθία πρὸς θαλάσσην».

2) Ἐν λέξει. «Ἡμαθία, πόλις καὶ χωρίον, ἡ νῦν Μακεδονία».

3) XII, 26. «Θεσσαλονίκην, . . . ἡ πάλαι μὲν Ήμαθία καλεῖται λέγεται».

4) Makedonien vor König Philipp. Leipzig 1847. σ. 26.

5) VII. ἀπ. 24. «Οτι μετὰ τὸν Ἀξιόν ποταμὸν ἡ Θεσσαλονίκη ἐστὶν πόλις, ἡ πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο».

Π. Γ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ δ. φ.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

— Ο Βαρθελεμὺ Saint-Hilaire, ἀποπερατώσας ἄρτι τῆς μεταφράσεις αὐτοῦ εἰς τὴν γαλλικὴν τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐδημοσίευσε καὶ τὸν γενικὸν πίνακα τῶν περιεχομένων, ὃστις ἀποτελεῖ τόμον δλον δγχωδέστατον, δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς εὑρετήριον τῶν ἀριστοτελικῶν δρῶν.

— Ἐν τῷ *Algemeine Zeitung* τοῦ Μονάχου δ. κ. Φλέγελ ἐδημοσίευσε πραγματείαν περὶ προϊστορικοῦ πύργου ἐν Καλύμνῳ. «Ἡ Καλύμνος, λέγει ἐν τῷ προοιμίῳ αὐτοῦ, ὁ περέχει πολλῶν τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, οὐ μόνον ἔνεκα τῆς ἀλιείας τῶν σπόργων καὶ τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου τοῦ εἰδοῦς τούτου, οὐ μόνον ἔνεκα τῆς μορφώσεως τῶν κατοίκων, ἐξ ὧν οὐκ διλέγοι διέπρεψαν ὡς ἱεράρχαι, ἵατροί, νομομαθεῖς, διδάσκαλοι, ζωγράφοι, οὐ μόνον διὰ τῶν προϊόντων αὐτῆς. ἐξ ὧν ὁ Στράβων ἐξαίρει τὸ μέλι, ἀλλὰ καὶ ἔνεκα τῶν ἀρχαιοτήτων».

— Ἡγγελίαν ἐν τῷ προτέρῳ φύλῳ τῶν θάνατον τοῦ ποιητοῦ Κουακέρου τῆς Αμερικῆς Whitter. «Ἡ Αμερικὴ ἐντὸς μηνῶν ἀπώλεσε πάντας τοὺς γηρασιῶν αὐτῆς ποιητάς. Μετὰ τὸν Russel Lowelle τὸν Walt Whitman καὶ μετ' αὐτὸν τὸν Whitter. Τὸ τελευταῖον ποίημα αὐτοῦ ἐστὶ συγχρητήριον ἐπὶ τῇ δγδοηκοστῇ τρίτῃ ἀμφιετηρίδι τοῦ κ. Olivier Wendell Holmes. Ὁπερ ἐδημοσίευθη διὰ τοῦ φυλλαδίου τοῦ σεπτεμβρίου τοῦ *«Atlantic Monthly»*, καὶ ὥπερ λίαν συνεχίητε τὸν ἑορτάζοντα.

— Τὸν γηραιὸν μουσουργὸν Βέρδην κατέλαβεν αὐθις ἡ ποδὸς ἐργασίαν ἔφεσις, ἐφ' ϕ καὶ μετὰ τὸν Falstaff, τὸ νέον αὐτοῦ μελόδραμα, ὥπερ ἀποπερατώθη, νέον προτίθεται νὰ παράσχῃ τῷ θεάτρῳ ἔργον, δ δὲ Σαΐ-

πηρ ἐστὶν δὲ ἐμπνεύσας αὐτόν. Ὁ Βασιλεὺς οὐ παραλλαίζουσι πρὸς τὸν Οἰδίποδα τοῦ Σοφοκλέους, ἔξελέγη πρὸς μελοποίησιν ὑπὸ τοῦ κρατίστου συνέπειαν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς πρὸς τοὺς εἰργάσθη ὁ Βέρδης καὶ ἐμελοποίησε σκηνάς τινας, ἀλλὰ διέκοψε τὴν ἐργασίαν. Νῦν ἐπανέλαβεν αὐτὴν καὶ ἐγγύς ἐστι τοῦ ἀποπερατῶσαι αὐτήν, ἐλπίζεται δὲ ὅτι κατὰ τὸ προτεγές ἔτος τὸ νέον τοῦτο μελόδραμα ἐκτελεσθήσεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

— Ο James Darmesteter ἐποιήσατο ἐν Παρισίοις νέαν μετάρρωσιν τῆς Ζενδ-Αθέστα, μετὰ σημειώσεων ἱστορικῶν καὶ φιλολογικῶν. Περὶ τῆς μεταφράσεως ταύτης, ἡς δὲ πρῶτος τόμος ἔξεδόνη περιέχων τὴν Λειτουργίαν, πολλαὶ ἐγράφησαν κρίσεις ἐν αἷς καὶ ἐν τῷ «Ἐφημερίδι τῶν σοφῶν» (Journal des Savants) τοῦ μηνὸς αὐγούστου ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους κ. Barthélemy Saint-Hilaire.

— Ἐν τῷ Φιλολογικῷ συνεδρίῳ τοῦ Μιλάνου μακρὰ καὶ σοβαρὰ ἐγένετο συζήτησις περὶ τῆς πνευματικῆς ἴδιοτητάς, ἡν παρ' ἡμῖν οὐδεὶς σέβεται. Ήροὶ τούτου πλείσται εἰλήφθησαν ἀποράτεις, ἔξετραλίζουσι τὴν πνευματικὴν ἴδιοτητάς.

— Ἐν Παρισίοις ἐδημοσιεύθη φυλλάδιον ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Heimweh ἐπιγραφόμενον ἡ Τριπλή συμμαχία καὶ ἡ Ἀλσατία καὶ Λοθαριγγία (Triple alliance et Alsace-Lorraine (τόμ. εἰς 12. σ. 138)). Ὁ συγγραφεὺς ἐπισκοπεῖ τὴν τριπλήν συμμαχίαν καὶ ὅσον αὐτῇ σχετίζεται πρὸς τὸ ζήτημα τῆς Ἀλσατίας καὶ Λοθαριγγίας καὶ ἔξετάζει ὑπὸ τὴν ἔποιν ταύτην τὴν Γερμανίαν. Αὐστρίαν καὶ Ιταλίαν, καταλήγει δὲ ἐκτιθέμενος, ἐν τῷ τελευταῖον κεφαλαίῳ, τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ ὑπὸ γαλλικῆν ὄψιν.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ηγεμονίδες γενννηθεῖδαι κατὰ σεπτέμβριον. — Ιδού δὲ κατάλογος τῶν ἡγεμονίδων ἡ πριγκηπισσῶν, δια: ἐγεννήθησαν κατὰ σεπτεμβρίου, μετὰ τῆς προτιθήκης τῆς σημερινῆς ἡλικίας αὐτῶν.

Σεπτεμβρίου 1, ἡ πριγκήπισσα τοῦ Ἐδιμβούργου Ἀλεξάνδρα. ἡλικίας 14 ἐτῶν· σεπτ. 2 ἡ πριγκήπισσα Φρειδερίκου Ἀλέστρου τῆς Σαξωνίας, ἡλικίας 22· σεπτ. 3 ἡ βασίλισσα τῆς Ἐλλάδος "Ολγα, ἡλικίας 42, ἡ πριγκήπισσα τῆς Σαξωνίας — Βασιλάρης — Αἴζενάχ" Ὁλγα ἡλικίας 23 ἐτῶν, ἡ ἀρχιδούκιστα τῆς Τοσκάνης "Ασπιλός (Immaculata) ἡλικίας 14 ἐτῶν· σεπτ. 4 ἡ πριγκήπισσα Ἐρρίκου τοῦ ΚΖ' τοῦ Ρούς, 28 ἐτῶν· σεπτ. 6 ἡ πριγκήπισσα τοῦ Βαλδέκ — Πιγκόν Ελισάβετ (ἀδελφὴ τῆς δουκίσσης τοῦ Ἀλμπένου), 19 ἐτῶν, ἡ βασίλισσα τῆς Βυρτεμβέργης "Ολγα, 70 ἐτῶν· ἡ πριγκήπισσα τοῦ Ρούς "Ιδα· ἔτους σεπτ. 7 ἡ βασίλισσα τῆς Δανίας, 75 ἐτῶν, ἡ ἀρχιδούκιστα τοῦ Λεοπόλδου, Σωτήρος; τῆς Τοσκάνης, 24 ἐτῶν· σεπτ. 11 ἡ ἀρχιδούκιστα τοῦ Καρόλου Στεφάνου τῆς Αὐστρίας, 30 ἐτῶν· σεπτ. 12 ἡ ἡμφάντα τῆς Ἰσπανίας Μαρία δὲ Κάρολος Μερσέδες, 12 ἐτῶν· σεπτ. 14 ἡ πριγκήπισσα Φρειδερίκου Καρόλου τῆς Πρωσίας, 55 ἐτῶν· σεπτ. 15 ἡ ἀρχιδούκιστα τῆς Τοσκάνης Καρολίνα, 23 ἐτῶν, ἡ ἀρχιδούκιστα τῆς Αὐστρίας Ἰσαβέλλα (ἀνεψιός τῆς ἀντιβασιλίσσης τῆς Ἰσπανίας), 4 ἐτῶν· σεπτ. 20 ἡ αὐτούρης τοῦ μεγάλου δουκὸς Μιχαήλ, τῆς Ρωσίας, 53 ἐτῶν· σεπτ. 21 ἡ κόμησσα τῶν Παρισίων, 44 ἐτῶν, ἡ δουκίσσα τοῦ Μεκλεβούργου Σεβέρινου Κεκιλία, 6 ἐτῶν· σεπτ. 22 ἡ πριγκήπισσα τοῦ Σαουμβούργου Λίππε Βαθίλδη, 17 ἐτῶν· σεπτ. 26 ἡ πριγκήπισσα τοῦ Ρούς — Σλάιτς — Κατσκριτζ, 4 ἐτῶν· σεπτ. 28 ἡ ἡμφάντα τῆς Ἰσπανίας Μαρία (θυγάτηρ τοῦ δουκὸς τῆς Σεβίλλης), 31 ἐτῶν, ἡ βασίλισσα τῆς Πορτογαλίας, 27 ἐτῶν· σεπτ. 29 ἡ πριγκήπισσα τοῦ Σαουμβούργου — Λίππε (θεία τῆς δουκίσσης τοῦ Ἀλμπένου), 65 ἐτῶν, ἡ δουκίσσα τῆς Κουμβερλάνδης 39 καὶ ἡ πριγκήπισσα τῆς Κουμβερλάνδης Ἀλεξάνδρα, 10 ἐτῶν.

Σαρκοφάγον δένδρον. — Ηεριγγητής εὑρίσκετο ἐν Μεξικῷ ἐπὶ βοτανικῇ ἀποστολῇ. Ήμέραν τινὰ εἶδε μέλαντι ἀντικείμενον ἐν τῷ τῶν ἀκρων τῶν δρέων Σιέρρα Μάρε, τὰ λεπτὰ μέλη τοῦ ἀποίου, ησαν ἐστραμ-

μένα πρὸς τὰ κάτω. Τὰ μέλη ταῦτα εἶχον δρισειδῆ ὄψιν, κατά τινας δὲ στιγμὰς ὀλόκληρον τὸ δένδρον ἐφαίνετο συστελλόμενον. Κατά τινα ἀλληγορίαν εἶδε πτηνὸν κυκλούμενον περὶ αὐτὸν ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ εἰτα καθῆσαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς· οἱ κλάδοι ἥρξαντο τότε νὰ κινῶνται καὶ νὰ στρέψωνται πρὸς τὰ ἄνω· ἀφοῦ δὲ ἐστράφησαν πέριξ τοῦ πτηνοῦ, ὅπερ ἥρξαντο φωνοῦν, ἔσυραν αὐτὸν πρὸς τὰ κάτω μέχρις ὅτου εἶπεν φανίσθη ἐκεῖνο ἐκ τῶν ὅμιλων τοῦ παρατηρητοῦ. Ο βοτανικὸς ἐδοκίμασε ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ κρημνῶδες μέρος, ὃς εἶχε πρᾶξει καὶ ἀλλοτε ἀλλ' ὁ βράχος ἐφ' οὗ ἔστιν γχλαρωθεὶς κατέπεσεν, κρημνισθέντος τὸν αὐτῷ καὶ αὐτοῦ, διτις ὅμιλοι δὲν εἶλανθη ποτῶν, ἀλλ' ἀνεκάλυψεν ὅτι ἐν τῷ βράχῳ ὑπῆρχε κοιλωμά τι. Παρατηρήσας εἰς τὸ ἐστρεφικὸν αὐτοῦ εἰδεν, ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ δένδρον κατέληπτον σπίλαιον καὶ ἡσθάνθη ρεῦμα καθαροῦ ἀέρος, πνέοντος κατὰ πρόστια ποτῶν αὐτοῦ. Διανοίξας δὲ τὸ στόμιον αὐτοῦ, ὥστε νὰ δυνηθῇ νεισέλθη, εἶδε τὸ πεπιεσμένον σῶμα τοῦ πτηνοῦ, καταπίπτοντος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπερ ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ διτέων καὶ πτίλων. Τὸ δένδρον δὲν εἶχεν ὑψός ἀνώτερον τῶν 20 ποδῶν, ἀλλὰ κατελάμβανε πολὺν χῶρον. Ο κορμὸς αὐτοῦ ἦτο ὄγκωδέστατος καὶ τὸν τολμῶντα, ἀπὸ τῆς κορυφῆς δὲ τοῦ κορμοῦ δὲλιγούς πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους οἱ λεπτοὶ αὐτοῦ κλῶνοι ἐστρέφοντο πρὸς τὸ ἄνω καὶ τὰ κάτω, σχεδὸν ἐφαπτόμενοι τοῦ ἐδάφους διὰ τῶν ἀκρων αὐτῶν. Τοῦ βοτανικοῦ τολμήσαντος νὰ ἐγγίσῃ ἀλαφρῶς ἐνα τῶν κλώνων αὐτοῦ, οὗτος συνέσφιγξε τὴν γείρα αὐτοῦ τοσοῦτον, ὥστε διεσχίσθη τὸ δέρμα, ὅταν βίᾳ ἀπέσυρεν αὐτήν. Τὸ δένδρον δὲν εἶχε φύλλα.

Τεχνητὸς ἀγριάνθρωπος. — Ἡ ἐφημερίς Χούπας περιγράψει τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν διαγωγὴν τεγγυητοῦ ἀγρίου ἀνθρώπου, ὅτις ἐπεδείκνυτό ποτε ἐν εἶδει ἐκθέματος ἐν Κιαγκσέ. Ολόκληρον αὐτοῦ τὸ σῶμα ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ τῆς δοράς κυνός, ἀντικαταστητάσης τὸ δέρμαν αὐτοῦ δέρμα. Ἡδύνατο οὗτος νὰ ἵσταται δρόσος, νὰ προσέρθῃ ἀνάρθρων φωνάς, νὰ κάθηται, νὰ ἵσταται, νὰ προσκλίνῃ κατὰ τὸ σινικὸν σύστημα καὶ νὰ διέγῃ ἐν γένεις ὡς ἀνθρώπινον ὄν. Πλήθη ἀπειρα συνέργειον, πληρόνοντα πρὸς θεάτρον. Ο διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας, πληροφορηθεὶς τὰ κατὰ τὸ ἔκθεμα τοῦτο, διέταξε νὰ προσαγθῇ αὐτῷ διὰ γρίαν τὸν θρόνον, ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ διποίου, προκαλέσαντος τρόπου ἡμάκα καὶ ἔκπληξιν, διοικητὴς ἥρωτητεν αὐτὸν: « Εἶσαι ἀνθρώπινον ὄν »; « Ο ἀγριάνθρωπος » ἀπήντησε διὰ κατανεύσεως. « Δύνασται νὰ γράψῃς »; « Έκ δευτέρου κατένευσεν, ἀλλ' ὅταν ἐδόθη αὐτῷ μολυδοκόνδυλον δὲν ἤδυνατο νὰ μεταχειρισθῇ αὐτό. Είτα εἶη πλάθητη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τέφρα, δὲ δὲ « ἀγριάνθρωπος », κύψας, ἔγραψε πέντε χαρακτῆρας δηλοῦντας τὸ ὄντα καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ — Σαντούγκ. Διὰ περαιτέρω ἐρωτήσεων ἀπεκάλυψεν εἰτα τὴν φυγὴν αὐτοῦ. τὴν προτέραν αἰγυαλωσίαν καὶ τὰς φοβερὰς βασάνους, εἰς δὲ εἶχεν ὑποβληθῆ. « Ο ἰδιοκτήτης αὐτοῦ ἐτιμωρήθη διὰ θανάτου ἀνχυφιδόλως, διότι ὁμολόγησεν ὅτι μόνον εἰς ἐπέζη ἐκ πέντε, ὑφισταμένων τὰς σγετικὰς ἐγγείρησεις. Ο καλούμενος Ταλιάσοντιον εἶναι ἐγγείρητις, γεννουμένη γνωστὴ εἰς τοὺς μὴ ἐπιστήμονας ἀναγνώστας διὰ τῶν ἐγκυκλοπαιδίων· τὸ ὄντα τῆς ἐγγείρησεως ταύτης προέρχεται ἐκ τοῦ Ταλιάκοτιον, ἵταλον γειρουργοῦ τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, ἔγκειται δ' αὐτῇ ἐν τῇ μεταθέσει δέρματος· — ώς ἐν τῷ σηματισμῷ ρινὸς ἐκ τῆς μεμβράνης τοῦ μετώπου ἢ τοῦ βραχίονος, εἶναι δηλ. ἡ « ρινοπλαστικὴ ἐγγείρησις ». Ἐνώ δὲν ὑπάρχει μαρτυρία ὅτι οἱ Σίλναι εξήσκουν ποτὲ τὴν τέχνην ταύτην ἐγίνωσκον δύμας διὰ τὸ πρόστιον δέρμα ζώων δύναται νὰ ἐπιτεθῇ καὶ ἐπικολληθῇ ἐπὶ ζώων ἐκδερομένου ἐπὶ τούτῳ, πρὶν ἡ ἡ ἀνατορία καὶ γειρουργικὴ εἰσαγθῆσαι πρὸς πουδὸν ἡ σκεψιθῶσιν ἔτι περὶ αὐτῶν ἐν Βονωνίᾳ.

Σκληρὸς εἶναι· ἡ ἀφήγησις τεχνητῆς θηριωδίας, καθ' ἣν κατηρτίζοντο ἀνθρώπων τέρατα, διὰ προσκολλήσεως π. γ. παιδὸς ἐπὶ σώματος ἀνθρώπου, στήθος πρὸς στήθος, σγηματιζομένου οὔτως ἐπιφύματος. Τοῦτο γίνεται διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ δέρματος τῶν δύο εἰς τὴν βελευρὰν ἐγγείρησιν ὑποβαλλομένων προσώπων καὶ διὰ τῆς προσδέσεως εἰτα τῶν δύο τούτων τοῦ ἐνδέρματος τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου εἰς τρόπον ὥστε τὰ ἀποδαρέντα μέλη νὰ ἐφάπτωνται ἀλλήλων μέχρις ὅτου συγκολληθῶσι, μεθ' δ' ἀποσταλούσιν.